

ЕДУАРД М. ЛЪРНЪР НЕВОЛНА АТРОФИЯ

Превод от английски: Деница Минчева, 2016

chitanka.info

Еха! Свободна вечер! Толкова рядко се случваше, че си бях приготвил един нов филм специално за такъв случай.

Пуснах телевизора и сложих диска в игровата конзола. На екрана се появи анимационно изображение на въртящ се диск. Който продължи да се върти. И върти, и върти.

И върти. Мамка му! Дискът явно смъкваше най-новите филмови трейлъри от интернет. Омръзна ми да го чакам да приключи.

Добре тогава, малко терапевтично клане от първо лице. Извадих диска с филма и заредих игра. И веднага бях подканен да се логна в мрежата на фирмата производител на моята конзола, от която без да искам бях излязъл. За да вляза обратно, трябваше да приема нова версия на споразумението.

Зачетох сухия текст и се отказах само след няколко секунди — колкото и да скролвах надолу, разстоянието под индикатора оставаше отчайващо дълго.

Избрах „Отказ“.

Да погледам телевизия тогава?

Само дето от последния път, когато ми беше останало време за телевизия, кабелната компания си беше пренаредила каналите и беше сменила вида на програмното меню. Реших да оставя разгадаването му за някой друг ден. Ще пусна нещо онлайн на лаптопа си.

Обаче, дълго след като го включих, не се случваше нищо. Като прекарах курсора над една миниатюрна икона на екрана, разбрах че защитният софтуер се обновява. И не само нови антивирусни дефиниции — те никога не отнемаха много време. Явно се обновяваше самата антивирусна програма.

Чудно, а — защитната програма и тя има нужда от защита.

Докато си направя сандвич, лаптопът оживя. В известен смисъл. Операционната система веднага ме скастри, че имам да я обновявам.

Вече се налагаше да я обновявам веднъж седмично. А после трябваше да пусна обслужваща програма, за да поправа вредите, причинени от ъпдейтите. Като отворих обслужващата програма, тя веднага ми напомни да смъкна *нейната* най-нова версия.

Реших да пропусна обновяването на операционната система и отворих браузъра. Т.е., опитах да го отворя. Неговата стартова процедура услужливо започна да търси обновявания за инсталираните приложения. Изненада! Имаше налични колкото искаш.

Реших да пропусна и тях.

Браузърът помисли малко, и отвори ново предложение. *Крайно препоръчително е да пуснете този ъпдейт.* Този път трябваше да се обнови самият браузър.

Избрах опция *Подсети ме по-късно*, понеже не намерих опция *Млъквай, мамка ти!*

Най-накрая браузърът тръгна да отваря началната ми страница...

При което текстът в статус лентата се смени... баааавно... и изписа, че друга една социална медия очаква приносът ѝ да бъде оценен. Защото, не дай боже, да прочета някое заглавие или статия без подробна и пълна сводка колко души са харесали или са одобрили, или са пренасочили, или просто са попаднали на всяка статия от списъка.

Започнах да си ям сандвича, докато началната страница продължи да се зарежда. Донякъде.

Списъкът с новини вече не предлагаше само думи и изображения. Половин дузина видеоклипове се опитваха да се заредят, защото „*Искам да виждам само проклетия текст*“ не е опция в настройките. И така, браузърът или процесорът, или интернет връзката ми блокираха, докато всички тези клипове се бореха да се заредят.

Този път, по изключение, май щеше да е по-добре да бях *приел* ъпдейтите. Приложението за блокиране на клипове беше спряло да работи.

Въздъгнах.

Изисках ъпдейт само за това конкретно приложения. И понеже инсталирането му изискваше браузърът да се рестартира, си довърших сандвича. И като рестартирах браузъра...

Не, не искам да си обновявам приложенията.

Не, не искам да си обновявам браузъра.

Най-после стигнах до любимия си сайт за онлайн предавания...

Чийто договор с една от големите телевизионни продуцентски компании трябва да беше изтекъл, откакто бях влизал за последно. Прехвърлих се в друг сайт, където можех да си пусна новите сериали, които мислех да прегледам...

Но първо трябваше да си създам пълен потребителски профил и да дам данните за кредитната си карта. За което пък беше нужно да прочета — или поне да приема — няколко мегабайта декларации,

споразумения, клаузи за поверителност и какви ли още не условия на обслужване.

След четири опита открих потребителско име, далечно напомнящо моето и все още незаето. На седмия път успях да съставя безсмислена поредица от цифри, пунктуационни знаци, малки и големи букви, достойна за парола на новия ми профил.

Избрах опцията да остана логнат, защото нямаше никакъв начин да си запомня нито потребителското име, нито паролата. Разбира се, тази услуга щеше да изчезне веднага щом костюмарите обновят споразумението...

Най-накрая! Бях готов да гледам. Кликнах на линка за отваряне на първия епизод...

И открих, че трябва да смъкна и инсталирам личната програма с пълни запазени права за отваряне на видеоклипове на този конкретен сайт. А новият софтуер отказваше да работи под актуалния ми браузър. Така че първо трябваше да смъкна и инсталирам...

Два изследователски октета, шокирани до там, че музиката им беше секнала, претърсваха развалините.

За Кл'дот цялата тази смърт и разруха, прострели се до хоризонта, бяха искрено отблъскващи. Това, че такъв огромен град е могъл да загине, беше ужасно. Но че подобни населени места по целия света са се поддали на разрухата? Не й стигаха акорди да опише чувствата си.

Да се интерпретира езикът на тялото на чуждопланетянин беше трудна работа. Да се търси значение в изразенията на мъртвите земни трупове? Това със сигурност беше още по-съмнително занимание. И все пак, като разглеждаше лицата на *тези* мъртви непознати създания, Кл'дот беше сигурна.

Човечеството беше умряло от изтощение.

Издание:
Списание „ANALOG Science Fiction and Fact“, January/February
2013

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.